

блъскаше силно и когато отвори полусклопенитѣ си очи, той са вцѣпи и смая на мѣстото си: като че единѣ ледяни мразъ са распространи по сичкото му тѣло; стори му са че е излѣзаль отъ небето за да падне изново въ пѣкѣла; защото демонътъ, звѣрътъ, който гледаше отпреди си, отъ който трепѣряше като отъ смъртъ, бѣше Жуанъ Батиста Валсейро! . . . бѣше самиятъ капетанинъ.

Положеніето му бѣше жалостно окървавенъ, почернѣль отъ баруть, съ дрѣхы съдраны! Той държеше въ рѣцѣтъ си кесіята и записката, която бѣше грабихъ отъ Пикильо като спѣше, и го изгледваше съ диво задоволствіе, съ звѣрскый смѣхъ,

« Аа! . . . рече му, ты вѣрваше че ще са отървешъ отъ рѣцѣтъ ми! . . . ты мя мисляше умрѣль . . . скоро си са научилъ да предавашъ онѣзи които ты хранихъ, да ма обаждашъ като спіонинъ . . . като жандарминъ.

— Азъ! отговори растреперенъ Пикильо.

— Да онзи офицеринъ и онѣзи конници, които ни проводи щѣхъ да осмѣществѣтъ пророкуваніята на другаря ти, на оногози еретика и магесника, Мавра Гонгарельо, когото ный накъ ще намѣримъ.

— Г-нъ Капетане! не разумѣвамъ що думате.

— Добръ . . . добръ . . . ще си смѣтнемъ, какъто казваше бербертъ! проводены отъ тебе и водимы отъ свѣдѣніята които имъ ты даде, обсадихъ ми гоетинницата! и като не искахъ да са предамъ. запалихъ я! войнѣтъ на царя! да, да, чуешъ ли добръ? запалихъ и изгорихъ кѣщата ми, собственността ми; Маврътъ Гонгарельо бѣ предсказаль че ще изгорѣхъ, и са бѣ споразумѣль съ тебе да са не забави изпълненіето на пророчеството му.

— Чувай ма, г. Капетане!

— Мигаръ тѣ земахъ отъ дума? мигаръ не гърмѣхъ върху насъ когато са мѣчяхмы да са отървемъ отъ пламъцитѣ? Діаволътъ да земе и тѣхъ и другаритѣ ми, които останѣхъ и са истрѣхъ като лѣсници въ дупкитѣ си сичкитѣ юнацы подобры отъ мене и отъ тебе. Царскитѣ войны са надѣ-